

Jeroen Wollaars:

'Praten is mijn rode draad'

Het huidige klimaat waarin verslaggevers worden belaagd, baart Nieuwsuur-presentator Jeroen Wollaars zorgen. Toch is hij dankbaar dat hij deze tijden mag verslaan. 'Het zijn ongekende tijden.'

TEKST: BRAM DE GRAAF, BEELD: ROLAND J. REINDERS

Otter, hier! O, jee..." Op een bankje in het Amsterdamse Westerpark ziet Jeroen Wollaars hoe een flinke rottweiler zijn klein uitgevallen dwergteckel belaagt. "Gaat hij hem niet opeten?" vraagt hij geschrokken aan de eigenaar. "Hij heeft al gegeten", zegt deze. "Gelukkig!"

Het soort hond vertelt iets over de persoonlijkheid van zijn baasje. Wat zegt Otter over jou?

"Haha, nou teckels zijn nieuwsgierig, vrolijk en onafhankelijk, zeggen ze."

Voel jij je als tv-journalist net zo belaagd? De laatste tijd is er veel agressie tegen je collega's.

"Gelukkig, nu wordt het serieus. En dat is maar goed ook. Want ik ben echt geschrokken van de radicalisering in Nederland. Bedreigingen, beveiligers pepperspray in het gezicht spuiten. Het loopt uit de hand. Natuurlijk is het een kleine minderheid die dat doet, het is belangrijk om ons dat te realiseren. Het idee heerst bij hen dat journalisten niet aan de kant van de burger staan maar er tegenover. Alsof Den Haag bepaalt wat wij uitzenden! Onzin. Maar sommige politieke stromingen voeden dat en dat baart me grote zorgen. Daarom ga ik daar fel tegenin."

Tijdens het uitlaten van de hond heb je er geen last van?

"Gelukkig nooit. En als mensen me aanspreken, is dat eigenlijk altijd positief. Online is het helaas een ander verhaal. Ik ben een actieve twitteraar, dan krijg je weleens wat te horen. Toch ga ik graag het gesprek aan. Gisteren noemde iemand me een 'lul' omdat ik in >

*'Juist door al
dat praten kwam
ik van het pesten af,
het maakte me
verbaal sterk'*

◀ zijn ogen iets verkeerd had gezegd. Ik schreef dat het misschien een verspreking was, maar dat ik het geen reden vond om mij zo te noemen. Niets op gehoord.”

Anderzijds is het een heel interessante tijd voor een journalist.

“Het zijn ongekende tijden; een demissionair kabinet dat de grootste crisis sinds de Tweede Wereldoorlog moet bestrijden. Elke week verandert er van alles door nieuwe omstandigheden en maatregelen. Juist *Nieuwsuur* heeft het afgelopen jaar met verschillende onderzoeken laten zien de aanpak kritisch te volgen.”

Raakt de coronacrisis je ook persoonlijk?

“Ik verkeer in de gelukkige positie dat ik een vaste baan heb en niet thuis hoeft te werken, maar mijn ouders zijn zeventigplus en over hen maak ik me zorgen. Ik zie ze weinig. Ik ben sowieso erg voorzichtig, want in de studio zit ik tegenover de Van Dissels en Gommers van deze wereld. We nemen geen risico's.”

En straks tegenover de lijsttrekkers!

“Ja, ik verheug me daar enorm op. In *Nieuwsuur* besteden we aan elke lijsttrekker een hele uitzending. Geen debat, maar een uitgebreid interview. We duiken in hun verkiezingsprogramma, kijken naar hun stemgedrag in de Kamer en of ze hun beloften zijn nagekomen. Ik kijk vooral uit naar het gesprek met Wopke Hoekstra; hoe probeert het CDA er een tweestrijd van te maken met de VVD en lukt dat?”

Wollaars groeide op in het dorp Harmelen, vlak bij Utrecht. Zijn vader is nog altijd kok, zijn moeder werkte in een boekhandel. Het was een praatgraag gezin, zegt hij. “Als mijn vader had gekookt vertelde hij zijn gasten uitgebreid wat hij had klaargemaakt en hoe. Praten is een rode draad in mijn leven. Mijn moeder, lid van het Genootschap Onze Taal, zei altijd: ‘Jij wordt presentator of advocaat: jij praat en praat.’”

Als kind werd je veel gepest. Had dat met het vele praten te maken?

“Ik was anders. Veel met computers bezig, toneelspelen, maakte een buurtkrantje en had een eigen radiostation. Een buurvrouw had een bordje in haar tuin gezet met het verzoek om honden daar niet te laten poepen. Vervolgens werd er hondenpoep door haar brievenbus gegooid. Ik maakte daar dan een item

PASPOORT

Naam: Jeroen Wollaars

Geboren: Woerden, 30 september 1977

Privé: Woont samen in Amsterdam met auteur Hannah van Wieringen

Opleiding: Hbo-studie communicatiesystemen op de Hogeschool Utrecht

Carrière: Begon in 2002 bij AT5. Maakte als redacteur, verslaggever en presentator verschillende programma's. Kwam in 2007 via een uitwisseling bij *Aktuelle Stunde* van de Duitse WDR terecht, maakte later dat jaar de overstap naar de NOS. Was daar redacteur en vanaf 2009 verslaggever bij *NOS Journaal* in binnen- en buitenland. Werd in januari 2015 correspondent in Berlijn. Volgde in september 2018 Twan Huys op bij *Nieuwsuur*.

over. Ik houd enorm van verhalen en bezig zijn met taal. Juist door het praten kwam ik van het pesten af, het maakte me verbaal sterk. Ik herinner me dat ik in een schoolpauze iemand hoorde zeggen: ‘Pas op, want hij praat je helemaal de grond in.’ Het voelde als een enorme overwinning, want het hield op. Al houd je daar natuurlijk wel iets aan over, ik voel me snel aangevallen.”

Er is wel een parallel: net als toen krijg je nu van alles over je heen.

“Het grote verschil is: nu zoek ik het zelf op, als kind niet. Ik heb het altijd leuk gevonden om gezien en

redacteur denk ik na over wat de beste manier is hoe dat te doen. En omdat ik jarenlang aan de andere kant van de camera stond weet ik wat verslaggevers meemaken en hoe we samen het beste verhaal vertellen.”

Mis je de vrijheid niet?

“De vrijheid van een correspondent is fantastisch. Het reizen, onderwerpen bedenken, vooraan staan bij het nieuws. Maar er was ook een andere kant: tijdens de vluchtelingencrisis in 2015 was ik 24 uur per dag in touw, sliep nauwelijks. Nu spreek ik vanuit de studio met beleidsmakers, ministers en soms zelfs buitenlandse staatshoofden.”

‘Ik heb het altijd leuk gevonden om gezien en gehoord te worden’

Kwam die baan als geroepen? Dat harde werken in Berlijn kostte je ook een huwelijk.

“Dat is zo gelopen, ik heb nergens spijt van. Ik was in gesprek met de NOS over verlenging of een nieuw correspondentschap in Rusland of China. En toen belde *Nieuwsuur*. Een unieke kans. Toen ik uiteindelijk hoorde dat de keuze op mij was gevallen, lag ik met vrienden aan een Berlijns meer. De Duitse badgasten hebben daar een vrolijk springende correspondent gezien. Ik was ook toe aan de volgende carrièrestap.”

Was er moed voor nodig om Twan Huys op te volgen?

“Ik voelde vooral druk en verantwoordelijkheid; achter het programma zit een heel team. Ik wilde dat goed doen. Vanaf het eerste moment in de studio wist ik: dit is mijn plek, hier voel ik me op mijn gemak.”

En lonkt hierna een eigen talkshow bij RTL zoals bij Twan?

“Dat lijkt me niet slim van RTL, haha. Ik ben geen carrièreplanner. Ik ga nu af en toe als invalpresenter *Met het oog op morgen* doen. Als kind luisterde ik daar ’s avonds laat op mijn wekkerradio al naar. Een enorme eer en uitdaging, en een fijne toevoeging aan mijn werkzaamheden. Weer een beetje terug naar mijn oude liefde radio. En veel praten natuurlijk.”

Nieuwsuur | dagelijks | 21.30 | NTR | NPO 2

gehoord te worden. Als er al een parallel is met vroeger, is het dat ik altijd sta voor wat ik doe, met heel mijn hebben en zijn. Als mensen me willen uitschelden, doe maar. Ik ben niet bang en praat terug. En schaam me nooit voor wat ik doe. Ook nu niet bij *Nieuwsuur*.”

Je was correspondent in Duitsland, je maakte als verslaggever een reportage over Utøya. En nu zit je in de studio. Hoe verhoudt zich dat tot verhalen vertellen?

“Ik ben dan wel niet ter plekke, maar als presentator breng ik het verhaal in de uitzending. Met de eind-